

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupeného Martinem Benešem, bytem Stavbařů 1783, Roudnice nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48 Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2004, č. j. 42 Ca 6/2004 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou dne 29. 10. 2004 se žalobce jako stěžovatel výslovně domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2004, kterým byl vyzván k zaplacení soudního poplatku za řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2004, č. j. 160/Org/04. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Města Roudnice nad Labem ze dne 10. 2. 2004, č. j. PŘ/173,174,175,176,188/2003, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a podle § 49 odst. 2 citovaného zákona mu byla uložena pokuta ve výši 500 Kč. Krajský soud stěžovatelovu žalobu rozsudkem ze dne 28. 6. 2004 zamítl a stěžovateli vyměřil soudní poplatek ve výši 2000 Kč a uložil mu jej zaplatit ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Jak vyplynulo ze soudního spisu uvedený rozsudek byl doručován zástupci žalobce do vlastních rukou podle § 46 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2004 (dále jen „o. s. ř.“), § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) dne 31. 8. 2004 na adresu, kterou uvedl v žalobě. Vzhledem k tomu, že nebyl v době doručování zastižen a nebylo zjištěno, že se na této adrese nezdržuje, písemnost byla uložena na poště a adresát byl vhodným způsobem vyzván, aby si ji vyzvedl. Podle § 46 odst. 4 o. s. ř., § 42 odst. 5 s. ř. s. nevyzvedne-li si adresát zásilku určenou do vlastních rukou do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Označený rozsudek byl uložen na poště v úterý 31. 8. 2004, poslední den lhůty k vyzvednutí písemnosti připadá na pátek 10. 9. 2004, který se také považuje za den doručení a podle § 54 odst. 5 s. ř. s. je doručení rozsudku v právní moci. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek v soudem stanovené lhůtě (tedy do tří dnů od právní moci), byl usnesením ze dne 11. 10. 2004 vyzván, aby tak učinil. Předmětné usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 22. 10. 2004.

Soudní poplatek zaplacen nebyl, ale dne 29. 10. 2004 byla podána kasační stížnost, ve které stěžovatel brojil proti svému neosvobození od soudních poplatků a výslovně požadoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2004, které je podle něho protiprávní. Rovněž požadoval, aby bylo vyhověno jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků. Vzhledem k poněkud nejasnému obsahu kasační stížnosti vyzval krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 19. 11. 2004 k tomu, aby upřesnil, zda kasační stížností brojí proti rozsudku krajského soudu ze dne 28. 6. 2004, který obsahuje určení povinnosti zaplatit soudní poplatek, či proti dodatečné výzvě krajského soudu k zaplacení vydané dne 11. 10. 2004. Stěžovatel však v soudem stanovené lhůtě nereagoval.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se tak musel nejprve zabývat tím, zda kasační stížnost směřuje proti rozsudku krajského soudu ze dne 28. 6. 2004, kterým byla zamítnuta žaloba i žádost o osvobození od soudních poplatků a stěžovateli uložena povinnost zaplatit soudní poplatek nebo proti usnesení téhož soudu ze dne 11. 10. 2004, kterým byl stěžovatel dodatečně vyzván k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně požaduje zrušení usnesení krajského soudu ze dne 11. 10. 2004, které považuje za nezákonné, a obsah kasační stížnosti směřuje téměř výhradně proti povinnosti zaplatit soudní poplatek. Vzhledem k výslovnému označení soudního rozhodnutí, které stěžovatel požaduje zrušit, a převládajícímu obsahovému zaměření kasační stížnosti, má zdejší soud za situace, kdy stěžovatel zůstal i přes výzvu soudu nečinný, za to, že kasační stížnost směřuje proti naposled uvedenému usnesení, jež bylo také zástupci stěžovatele fakticky doručeno, a nikoli proti rozsudku, který byl doručen fikcí podle § 46 odst. 4 o. s. ř., § 42 odst. 5 s. ř. s.

Za této situace musel Nejvyšší správní soud vážít, zda je kasační stížnost proti usnesení, jímž byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku, vůbec přípustná. Pouze přípustná kasační stížnost totiž může být soudem projednána věcně. Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná směřuje-li proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Rozhodnutí jímž se pouze upravuje vedení řízení jsou v zásadě usnesení vydaná v průběhu řízení, která nemají vliv na rozhodnutí o věci samé. Jedná se tak o rozhodnutí, u kterých odnětí možnosti brojit proti nim kasační stížností stěžovatele v jeho právech účastníka řízení nikterak nezkracuje. Typickými rozhodnutími tohoto typu jsou např. rozhodnutí o spojení věcí ke společnému řízení nebo vyloučení věci k samostatnému projednání (§ 39 s. ř. s.), rozhodnutí o prodloužení lhůty (§ 40 odst. 5 s. ř. s.), o prominutí pořádkové pokuty (§ 44 s. ř. s.), výzva k odstranění vad podání nebo právě výzva k zaplacení soudního poplatku. V daném případě tak bylo usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2004 upravováno vedení řízení a kasační stížnost proti němu je nepřípustná (§ 104 odst. 3 písm. b/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou.

Nad rámec výše uvedeného je vhodné také poznamenat, že pokud by snad kasační stížnost stěžovatel směřoval proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2004, tak by musela být rovněž odmítnuta, a to jako opožděná (podle § 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), neboť jak již je uvedeno výše, napadený rozsudek byl doručen zástupci stěžovatele fikcí v souladu s § 46 odst. 4 o. s. ř., § 42 odst. 5 s. ř. s. v pátek 10. 9. 2004. Lhůta k podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku pak stěžovateli marně uplynula v pátek

24. 9. 2004, neboť podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Kasační stížnost předaná k poštovní přepravě až dne 29. 10. 2004 by tak byla podána opožděně.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu